

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Urto/1/2021                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1020201260                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.01.2021                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Pavol Farkaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2021:1020201260.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci odsúdeného K. H., v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2021 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného K. H. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/14/2020 z 10. novembra 2020, takto

### rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného K. H. s a z a m i e t a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 10. novembra 2020, sp. zn. 1Ntc/14/2020 rozhodol tak, že:

Podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Z. z., zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozsudok Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 512 Hv 16/18a z 28.06.2018, právoplatný 03.07.2018 sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky K. H., narodený XX.XX.XXXX v I., trvale bytom S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava v inej trestnej veci, uznaný za vinného z trestného činu ťažkej krádeže vlámaním do obydlí podľa §§ 127, 128 ods. 1 číslo 5, 129 ods. 1, číslo 1 a číslo 2, 130 odsek 2 druhý prípad a 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na skutkovom základe, že

čiastočne sám, čiastočne vo vedomej a chcenej spolupráci s S. X., ktorý už bol odsúdený pod číslom 504 Hv 42/16p Krajského súdu Korneuburg, ako spolupáchateľa (§ 12 Trestného zákona), za účelom zárobku (§ 70 Trestného zákona) cudzie hnuiteľné veci v hodnote presahujúcej 5.000,- Euro s úmyslom sa ich privlastnením neoprávnene obohatiť, odcudzili, resp. sa pokúsili odcudzit' vlámaním ďalej uvedeným disponentom a síce

I. vo vedomej a chcenej spolupráci s S. X. ako spolupáchateľa

A. v časovom období od 27.10.2015 do 28.10.2015 v E. M. O. S. A. V. tak, že vystrihli dieru v drôtovom oplotení, touto dierou sa dostali dnu a zo záhradnej kôlne nachádzajúcej sa na oplotenom

pozemku odcudzili dve akumulátorové vrtačky, štartovací kábel, kameru na pozorovanie divej zveri a kanyster na pohonné hmoty spolu s benzínom, ako aj viaceré vidlicové a krúžkové kľúče v celkovej hodnote 800,- Euro,

B. dňa 30.10.2015 v O. H. H. tak, že sa pokúsili náčiním, pravdepodobne vyrezávačom skrutiek vylomiť dvere na jeho vínnej pivnici, pričom zostalo pri pokuse, lebo ich pri čine pristihla jedna svedkyňa,

II. sám alebo vo vedomej a chcenej spolupráci s neznámymi páchatelmi ako spolupáchateľmi (§ 12 Trestného zákona)

A. v období od 27.09.2015 do 29.09.2015 v O. A. S. tak, že preliezli dva metre vysoký múr, dostali sa tak na jeho pozemok, tam prehľadali všetky priestory poľnohospodárskeho majetku, zo skrinky v priestore skladu odcudzili prístroj na zváranie hlavic, príklopovú vrtačku, tesniace kladivo a zväzok kľúčov, ako aj vo dvore odstavené OMV značky Mitsubischi Pajero spolu s tam sa nachádzajúcimi kľúčami od vozidla a diaľkovým ovládaním brány v celkovej hodnote 2.600,- Euro,

B. v období od 29.09.2015 do 02.10.2015 v O. A. S. tak, že znovu vstúpili na jeho pozemok, v priestore skladu vylomili tri skrinky s náradím, tým teda vylomili kontajnery a odcudzili odtiaľ rozličné náradie, medzi inými šesť motorových píl, ako aj poľovnícky nôž, viaceré žiarovky, medené tvarovky, ako aj chladiacu tašku v celkovej hodnote 6.820,- Euro,

C. v noci z 15.10.2015 na 16.10.2015 v V. H. G. a V. H. tak, že vylomili bránku záhradnej kôlne a odcudzili odtiaľ desať mesingových kľúčiek na okno, ako aj kosačku na trávu spolu s košíkom na zachytenie trávy v celkovej hodnote 1.150,- Euro,

a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky súd prvého stupňa zaradil odsúdeného K. H. na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený K. H. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že s výkonom trestu na území Slovenskej republiky nesúhlasí, trest chce vykonávať v Rakúskej republike, pretože tam by mal po započítaní vydávacej väzby nárok na podmienené prepustenie a väčšiu šancu ísť skôr na slobodu, vykonávanie trestu v Rakúskej republike by bolo teda preňho priaznivejšie. Namietal ďalej, že nebol vôbec oboznámený s tým, že sa voči nemu začalo konanie.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava sa k podanému odvolaniu do dňa konania neverejného zasadnutia o odvolaní odsúdeného nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že 7. septembra 2020 boli Krajskému súdu v Bratislave doručené Osvedčenie vydané Ministerstvom spravodlivosti Rakúskej republiky z 1. septembra 2020 uvedené v čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „osvedčenie“), rozsudok Krajinského súdu Korneuburg, sp. zn. 512 Hv 16/18a z 28. júna 2018 (ďalej aj „uznávané rozhodnutie“) a ďalšie písomnosti potrebné pre uznanie uvedeného rozhodnutia na ďalšie konanie.

Na podklade uvedeného začal Krajský súd v Bratislave, ako súd príslušný podľa ustanovenia § 12 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože v jeho obvode má odsúdený trvalý pobyt, konanie o uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak a ak odsúdený je štátnym

občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky.

V rámci uvedeného konania krajský súd dospel k správne mu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z., pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt v S. a vzhľadom na to, že v uvedenom okrese, ako to plyní z odpisu registra trestov, sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti, pričom od 11. júla 2017 nepretržite vykonáva trest odňatia slobody na území Slovenskej republiky, evidentne sa na jej území zdržiava, a teda nepochybne má na jej území obvyklý pobyt. Skutky, zo spáchania ktorých bol odsúdený uznávaným rozhodnutím uznaný vinným, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a bolo by ich možné posúdiť ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od šesť mesiacov do troch rokov.

Súd prvého stupňa taktiež správne zistil, že v prejednávanej veci neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia vyplývajúcich z ustanovenia § 16 odsek 1, respektíve odsek 2 citovaného zákona.

Z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplýva, že by pre ten istý skutok bol odvolateľ odsúdený slovenským súdom a zo spisu neplynú ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre ten istý skutok viedlo konanie v niektorom členskom štáte, čo znamená, že nebol zistený dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z. a ani dôvod odmietnutia uvedený v ustanovení § 16 odsek 1 písmeno b) citovaného zákona, keďže konanie popísané vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, ako to už bolo vyššie uvedené, by bolo trestným činom aj na území Slovenskej republiky.

V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nebolo možné ani z dôvodov uvedených v § 16 odsek 1 písmeno c) a d) zákona č. 549/2011 Z. z.

Výkon rozhodnutia premlčaný nie je [§ 16 odsek 1 písmeno e) zákona č. 549/2011 Z. z.] a rovnako tak, ako to už bolo vyššie uvedené, splnená bola aj podmienka podľa § 4 odsek 1 uvedeného zákona, a preto nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písm. f) citovaného zákona.

Taktiež v prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písm. h), i), j) a l) citovaného zákona, keďže nebolo zistené, že by uznávané rozhodnutie nezodpovedalo vydanému osvedčeniu, osvedčenie bolo preložené do slovenského jazyka, obsahovalo všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná nie je kratšia ako 6 mesiacov, odsúdený, ako to vyplýva z osvedčenia, sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu spomínaného rozhodnutia a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písmeno k) a m) citovaného zákona v danom prípade takisto nebolo možné použiť, pretože odsúdený nie je na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním. Napokon odsúdený na území Slovenskej republiky (vo výkone trestu odňatia slobody) už je, k jeho odovzdaniu teda ani nedôjde.

V prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia vyplývajúce z ustanovenia § 16 odsek 2 zákona č. 549/2011 Z. z., keďže skutky, ktorých sa rozhodnutie týka, nie je možné podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na jej území.

Odsúdený v podanom odvolaní v podstate namietal, že o uznávacom konaní nevedel, nikto ho o jeho

začatí neinformoval, navyše s uznaním rozhodnutia a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nesúhlasí.

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje.

Vychádzajúc z ustanovenia § 6 odsek 3 písmeno a) citovaného zákona však súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nie je potrebný, preto nebol daný ani dôvod odmietnutia vyplývajúci z ustanovenia § 16 ods. 1 písmeno g) uvedeného zákona.

Z obsahu predloženého Osvedčenia je zrejmé, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, o svojom odsúdení v Rakúskej republike teda mal vedomosť. Z obsahu spisu ďalej plynie, že odsúdenému bolo doručené rozhodnutie súdu prvého stupňa o uznaní dotknutého rozhodnutia, pričom odsúdený sa evidentne s jeho obsahom oboznámil, keďže proti nemu podal odvolanie. Najvyšší súd preto nedospel k záveru, že by obvinený nemal dostatok informácií o prebiehajúcich konaniach, čo by mu malo brániť vo výkone jeho práv.

A pokiaľ ešte odsúdený v podanom odvolaní namietal, že v Rakúskej republike by mal nárok na podmienené prepustenie, či väčšiu šancu ísť skôr na slobodu, k tomu sa žiada uviesť, že podľa predloženého Osvedčenia v zmysle rakúskeho práva neexistuje nárok na podmienené prepustenie výlučne z dôvodu uplynutia času a skutočnosť, že právny poriadok Slovenskej republiky by mohol stanovovať prísnejšie podmienky pre podmienené prepustenie než právny poriadok Rakúskej republiky, nie je vychádzajúc z § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. dôvodom pre odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia a v zmysle § 17 uvedeného zákona nie je ani okolnosťou, ktorá by mala vplyv na prísnosť ukladanej sankcie, keďže podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona súd síce nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu, avšak z hľadiska jej druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v uznávanom rozhodnutí.

Nezistiac teda prekážky uznania a výkonu dotknutého rozhodnutia krajský súd postupoval správne, keď uvedené rozhodnutie uznal a rozhodol aj o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky.

Záverom považuje najvyšší súd za potrebné vo vzťahu k zaradeniu odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uviesť, že prevzatie výroku o treste cudzieho rozhodnutia súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia, podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. podporne vo vzťahu k tomuto zákonu odkazuje na použitie Trestného poriadku, nemá však priamu nadväznosť na aplikáciu ustanovení Trestného zákona, ktorý ako hmotnoprávny predpis upravuje zaradenie odsúdeného na trest odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s príslušným stupňom stráženia. Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody, doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Trestného zákona, musí pri použití týchto ustanovení odrážať iba ich znenie o zaradení do príslušného stupňa stráženia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v týchto ustanoveniach s príslušným stupňom stráženia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 122/2014, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/3/2019 z 23. apríla 2019).

Inak povedané, pri zaradovaní odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v prípade uznania cudzieho rozhodnutia sa súd neriadi pravidlami vyplývajúcimi z ustanovenia § 48 Trestného zákona, ale podmienkami, za akých bol odsúdený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody súdom štátu pôvodu podľa práva štátu pôvodu a použije to ustanovenie § 48 Trestného zákona, ktoré sa týmto

podmienkam najviac približuje. Za týmto účelom bolo preto potrebné požiadať štát pôvodu o dodatočné informácie v tomto smere, keďže z uznávaného rozhodnutia neplynú. Súd prvého stupňa síce takto nepostupoval, avšak zaradil odsúdeného do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody a keďže odvolanie v prejednávanej veci prokurátor nepodal, zmena rozhodnutia v neprospech odsúdeného neprichádzala do úvahy, preto najvyšší súd nepovažoval za účelné uznávacie konanie zbytočne predlžovať a od štátu pôvodu dodatočné informácie v tomto smere požadovať.

Už len pre úplnosť najvyšší súd ešte dodáva, že aj keď odsúdený v podanom odvolaní avizoval doplnenie dôvodov odvolania obhajkyňou, ani obhajkyňa a ani odsúdený najvyššiemu súdu plnú moc na zastupovanie odsúdeného obhajkyňou nedoručili a obhajkyňa ani nevyužila možnosť naštudovania spisu v dvoch termínoch poskytnutých najvyšším súdom.

Nezistiac teda dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného K. H. ako nedôvodné zamietol.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.